

İKİ HEKAYƏ

Ələsgər
ƏLİOĞLU

QUŞ BURAXAN NİZİBALA

*(“Nizibala Doymazlı”
serialından)*

Nizibalaya məlumat çatdı ki, yuxarı çinli məmurlardan biri görülən işlərlə ətraflı tanışlıq üçün yaxın günlərdə onun rəhbərlik etdiyi rayona gələcək.

Buna görə də o, hazırlıq işlərinə girişdi. Ətrafda səliqə-səhman yaratmağa başladı.

Beləliklə, Nizibala ilkin olaraq ağacəkmə kampaniyasını həyata keçirdi. Ona dəfələrlə bildirsələr də ki, ağac oyanıb, indi əkmək olmaz, o, süsününə verdi...

Çalalar qazıldı. Artıq yarpaqlamış

ağacları bir-birinin gözündə cərgələndi... Nizibala işçiləri gecə-gündüz ağacların dibində keşikçi qoydu. Hansı ağacın yarpağı soluşmaq istəyirdisə, tezəcə dibinə su tökdürdü... Bir ucdan işçilərə göstərişlər verirdi:

-Necə eləyirsiniz eləyin, ağacların yarpaqlarını hələlik solub-saralmağa qoymayın. Təki qonaq gəlib-gətsin, sonrasını necə olursa olsun...

Təxminən beş-on gündən sonra həmin çinli məmur Nizibalanın işlədiyi rayona təşrif buyurdu. ayrı-ayrı yerlər nəzərdən keçirilərkən qonaq yarımqıç bir tikilini göstərərək soruşdu:

- Nizibala müəllim, o nə tikilidir?

-Müəllim, qaçqınlar üçün yaşayış evi olacaq...

-Lap yaxşı. Bu, xeyirxah işdir. Amma bir deyin görək, ora yol hardan keçəcək?

Nizibala əlini yaşıl ağaclar cərgələnmiş səmtə uzadıb: -Müəllim, yol burdan keçəcək. -deyə şəstlə cavab verdi.

Qonaq tərəddüd dolu baxışlarla üzünü Nizibalaya tutub dilləndi:

-Bəs axı orada ağac əkməmisiniz?

-Müəllim, sizin gəlişiniz münasibətilə əkməmişik...

Qonaq başını qaldıraraq tərs-tərs Nizibalanın üzünə baxdı...

Nizibala quş buraxdığını hiss etdi. Ancaq bu quşu daha tutub geri qaytara bilməzdi. O, sanki yuxudan indi ayıldı. Artıq hər şey gec idi...

BALALAR... BƏLALAR...

Beş yaşlı Toğrul cəbhə bölgəsində yaşayan nənəsiyə qonaq idi. Bir səhər o, evdəkilərin gözündən oğurlanıb yaşıl dikdirdə gəzib-dolanırdı.

Birdən bundan duyuq düşən nənəsi onu həyəcanla səslədi:

-Toğrul, ay Toğrul! Dikdirdən cəld düş aşağı! Bala, ermənilər tez-tez atəş açırlar. Səni vururlar!

Toğrul cəld qaça-qaça nənəsinə yaxınlaşdı. İcazəsiz dikdirə qalxdı-

ğına görə özünü günahkar sayıb başını aşağı saldı. Dayanıb bir qədər fikrə getdi. Sonra üzünü nənəsinə tutub dedi:

-Nənə, niyə ermənilərin balaları yoxdur?

-Var, mənim qəşəng balam, var...

-Yox, mənə aldadırsan, nənə. Onların balaları yoxdur!..

-Nənə bir qədər hirsələnən kimi oldu:

-Sənə dedim ki, var də!..

-İnanmıram, nənə... Əgər ermənilərin balaları varsa, onda niyə qorxursan!? Onlar heç mənə vururlarmı!?

-Əziz balam, vururlar, vururlar! Yorma mənə!.. Hələ bilmirsən ki, ermənilərin təkəcə balaları yox, həm də bəlaları var!..

Toğrul nənəsinin dönə-dönə verdiyi cavabdan ermənilərin balaları olduğuna inansa da, onların bəlalardan heç nə başa düşmədi, heç nə anlamadı.

Tərəddüd keçirə-keçirə nənəsinin etəyindən yapışdı...